

DE BAND TUSSEN GEEST EN STOF

Als men het onderwerp; banden tussen mens en geest probeert uit te werken, dan moet men zich allereerst realiseren, hoe ook in de mens zelf de binding tussen mens en geest in feite is. Daarbij moet men dit naar ik meen ook trachten te zien van uit het standpunt van de geest ook uw eigen geest.

De eigen geest leeft in het stoffelijk lichaam. Zij maakt daarin een ontwikkeling door, die ten opzichte van het totaal van haar bestaan betrekkelijk kort is. Gedurende deze tijd verkrijgt zij voor zichzelf een aantal gegevens, mogelijkheden, inlichtingen, waardoor zij in staat is haar eigen leven (in de geest dus) juister voort te zetten, zich daarbij juister aan te passen en lering op te doen in haar sfeer. Haar binding aan het eigen lichaam moet dus worden gezien ongeveer als de band, die een kind kan hebben met zijn school of - als we deftig zijn - met zijn universiteit.

De geest heeft daarbij natuurlijk een groot aantal banden geknoopt. Deze komen niet alleen tijdens het stoffelijk bestaan in één leven tot stand, maar kunnen stammen uit de voorgeschiedenis van die geest, die zij heeft beleefd.

Wij krijgen dus in de eerste plaats te maken met banden, die ontstaan zijn tijdens een stoffelijk leven.

In de tweede plaats: banden, die stammen uit sferen (niet-stoffelijke werelden).

In de derde plaats: banden, die ontstaan door een gelijkheid van streven of harmonie.

En ten slotte zijn er banden, die voortkomen uit een gevoel van saamhorigheid. Dit laatste zal u misschien wat vreemd voorkomen.

Het Al is bevolkt met onnoemelijk veel zielen. Wat daarvan op de aarde leeft, is niet zo gek veel. Als men het aantal zou berekenen: tussen de 60 en 90 miljard. Het zijn er dus in verhouding tot het totale aantal levende entiteiten betrekkelijk weinig. Een geest, die haar aardse leven heeft doorgemaakt, voelt zich even verbonden met een andere geest die daar thuishoort, als een Nederlander die b.v. ergens in Piraeus een andere Hollander tegenkomt met de Telegraaf in zijn zak. Hij heeft het idee, dat hij "hallo" moet zeggen en hij is onwillekeurig bereid voor die Nederlander meer te doen dan voor een ander.

Dit gevoel van saamhorigheid - voortvloeiende dus uit het behoren tot eenzelfde ontwikkelingscyclus - is veel sterker ontwikkeld dan de doorsnee-mens zich realiseert. De geest zal dan ook heel vaak in een soort groep optreden. Dat wil zeggen: vele entiteiten - al dan niet tot dezelfde sfeer behorend - beginnen in de geest gezamenlijk te streven om in de stof iets mogelijk te maken. Die mogelijkheid kan op elk terrein liggen. Maar door haar geaardheid is de geest er meestal op gericht een bepaalde oriëntatie bij de mens te scheppen, die hem tijdens zijn stoffelijk leven een zo groot mogelijk aantal begerenswaardige ervaringen kan doen verwerven.

Ik begrijp wel, dat dit niet het punt is, dat uw grootste belangstelling heeft. Maar als wij nagaan hoeveel geesten, die dus tot de bewusten behoren (anders is die arbeid niet bewust mogelijk), er op het ogenblik voor uw wereld en voor de mensheid in touw zijn, dan denkt u er misschien anders over. Ik wil hun aantal schatten op ongeveer 6 á 7 miljard; d.w.z. meer dan tweemaal het aantal mensen, dat op het ogenblik deze wereld bevolkt.

De activiteit van deze geesten kan dan ook weer onderscheiden worden in directe beïnvloeding en het leggen van contacten, waaronder dus beschermgeesten (geleidegeesten), de leraren, de inspiratief ingrijpenden, de geesten die zich bezighouden met het bevorderen van genezing, ontwikkeling van wetenschappen e.d. en daarnaast de groep van entiteiten (betrekkelijk sterk), die zich speciaal bezighoudt met het ontwikkelen van de mensheid als geheel in de richting van de perfecte mens. Voor de doorsnee-burger op aarde is dit streven een hypothese. Hij wordt daarmee een enkele keer geconfronteerd, maar in zijn persoonlijk leven is die invloed zo gering en voor zijn gevoelsleven ook zo onbelangrijk, dat hij deze meestal terzijde

stelt of op een meer godsdienstige wijze zal beschouwen. Belangrijker is voor de mens het contact met geesten van mensen, die hij heeft gekend. Ook hiervoor kunnen wij een paar eenvoudige regels aangeven.

Wanneer een geest voldoende bewustzijn heeft om zich van uit een lichtende wereld te openbaren en bovendien tijdens een stoffelijk bestaan banden heeft aangeknoopt of gecontinueerd, die in zich houden liefde, dus een absolute genegenheid (het kan dus ook vriendschap zijn maar dan in de zeer goede en intense vorm) ofwel haat (elke vorm van vijandschap, waarin men zichzelf kan verliezen), dan zal men ook deze contacten opnemen. De vijandschap wordt van uit een lichtende wereld, nimmer verder geactiveerd, maar voert vaak tot een behoefte iets goed te maken, iets te veranderen in deze spanning tussen het "ik" en dat andere "ik", dat nog op aarde leeft.

De genegenheid - zoals reeds gezegd - de liefde, brengt ons tot het helpen van een mens in zijn persoonlijk bestaan. Niet iedere geest is hiertoe direct in staat. Toch kan van een blijvende band van hogere orde slechts dan worden gesproken, wanneer uit het licht een dergelijk contact bewust met de mensheid wordt opgenomen. Verder onderscheiden wij banden die uit een vorig bestaan - hetzij in de geest of in de stof - kunnen stammen. Hierbij vinden wij in de eerste plaats wel de behoefte om een gezamenlijk streven voort te zetten. Men heeft in een sfeer of in een stoffelijke wereld veel voor elkaar betekend. Men heeft elkaar bij de bewustwording geholpen. Kortom, men heeft gezamenlijk iets schoons bereikt. En er is niets dat zo sterk kan binden als een gezamenlijk en bewust scheppen. Dat zien we zelfs op aarde. Wanneer mensen daar gezamenlijk een project volvoeren, waarop zij werkelijk trots zijn, dan ontstaat door dit project tussen hen een band. Dergelijke banden kunnen in het verleden ook op het gebied van de menselijke genegenheid of relatie hebben gelegen (als b.v. vader - kind, moeder - kind, echtgenoten, vrienden), dus stoffelijk kenbare banden. Maar het is heel goed mogelijk, dat de samenwerking op een heel ander terrein heeft gelegen. Twee hogepriesters b.v. die in het verleden elk voor zich hebben gestreefd naar dezelfde inwijding, die dezelfde inwijdingsmogelijkheid vonden en een beperkt geestelijk bestaan op aarde kenden, zij zullen - ook wanneer zij opnieuw moeten incarneren - steeds elkander blijven opzoeken. Zij hebben gezamenlijk iets opgebouwd en zij willen dit voortzetten; zij willen dit uitbouwen tot iets beters. Dus u ziet; ook hier zijn de mogelijkheden vaak onbeperkt. Wanneer men in de sferen samenwerkt, kan op aarde wel eens een zeer bewuste band gehandhaafd blijven.

Stel b.v. dat twee geesten gezamenlijk streven met ongeveer dezelfde ervaring en in dezelfde sfeer vertoeven. Beiden komen op een gegeven ogenblik te staan voor die blinde muur, waar het eigen begrip een voortgang onmogelijk maakt. Eén van hen incarneert. Al incarnerende doet hij ervaring op. Deze ervaring wordt bewust of onbewust overgedragen aan de andere geest, die in dit geval als een soort speciale leermeester en beschermer optreedt. Degene, die in de stof leeft, heeft door deze band de mogelijkheid om veel van hetgeen in de sfeer reeds werd gekend en bereikt over te brengen naar de stoffelijke wereld. Degene, die in de geest voor de blinde muur stond, doet een aantal ervaringen op, waardoor hij nog iets verder kan gaan, voordat het ook zijn beurt is om terug te keren tot een stoffelijke relatie met het Al. U zult begrijpen, dat dus ook deze banden van overwegend belang kunnen zijn. Typisch is, dat zij heel vaak optreden in de vorm van een z.g. meester leerling-relatie. Banden met de stof zullen eerder de vorm aannemen van een beschermgeest-mens-relatie of ook wel helper-mens-relatie. Het type leringgevende geest komt over het algemeen uit een redelijk lichtende sfeer en oriënteert zich op degene, van wie hijzelf ook lering verwacht.

Dan kom ik tot het laatste punt: harmonie. Ik heb er reeds een klein voorbeeld van gegeven met die beide hogepriesters, want hier was zeker ook van een bepaalde harmonie sprake. Maar nu moeten wij het ook nog even anders bezien. Wanneer een mens zich in zijn streven en denken volledig uit en volledig streeft in een richting, die in de hoogste sferen als de juiste wordt erkend, dan zal dit juiste streven worden opgemerkt. De geest in haar hoogste sfeer ziet de verwerkelijking van haar eigen wezen in die mens met zijn streven in de stof, hoe beperkt die uiting ook moge zijn. Omgekeerd heeft de mens soms behoefte aan iets, wat hem in staat stelt voort te gaan, om verder bewust te worden. Hij put dan bewust of onbewust uit die geestelijke kracht. De samenwerking, die zo ontstaat, kan dikwijls heel veel sferen overbruggen en de contacten zijn niet gelimiteerd tot een gemeenschappelijk bewustzijn. Hiermee heb ik dus de positieve kant althans enigszins belicht. Ik zou onvolledig zijn, als ik ook niet over een ander soort - een meer negatieve band - zou spreken.

Wanneer een mens overgaat, dan kan het zijn dat de geest gebonden is aan bepaalde genietingen. Dat wil zeggen, haar hele denken, haar hele wezen is ingesteld op de vervulling van bepaalde stoffelijke waarden. Dat kan evengoed een opiumroes zijn als een sigaret, een borrel als een wandeling in de bergen. Als deze overgegene alleen nog denkt aan deze ene mogelijkheid tot zelfverwerkelijking en zelferkenning in een lichte sfeer afwijst, dan kan hij zichzelf slechts beleven (dus nieuwe levenskracht putten, nieuw genoeg scheppen), als hij iemand vindt, die deze eigenschappen met hem gemeen heeft. Er zal dan heel vaak een ongunstige relatie ontstaan. De band wordt hier dus gevormd door een fout of een onbeheertheid, die de geest en de mens gezamenlijk en ongeveer even sterk bezitten.

Maar de geest is niet gelimiteerd; haar gedachtenleven en voorstellingsvermogen binden haar niet meer zo sterk als b.v. de lichamelijke constitutie de mogelijkheden van de mens beperken. Het kan daardoor voorkomen, dat die geest met haar stimulerende invloed op degeen, die voor haar een verwerkelijking betekent, zo ver gaat, dat iemand i.p.v. met mate te drinken zich laveloos bedrinkt. Dat iemand die alleen in de bergen zou willen wandelen, zo ver wandelt, dat hij daarvan lichamelijke schade opdoet en dat hij niet meer kan terugkeren. Vele dergelijke voorbeelden zijn te geven. Toch moet u goed begrijpen, dat hierbij niet de handeling (dus het drinken op zichzelf of het wandelen) van belang is. Belangrijk is de geestelijke stimulans, de gedachtewereld, die men kan delen. Want de geest kan de werkelijke stoffelijke sensatie niet meer ervaren, tenzij hij of zij bezit zou nemen van een menselijk lichaam. En dit laatste is wel eens moeilijk. Er is dan eigenlijk geen sprake van een directe band, maar eerder van een ongewenste binding tussen de mensheid en bepaalde duistere geesten. Een duistere geest kan ik misschien het best omschrijven als iemand, die weigert de goddelijke werkelijkheid en het licht te erkennen, in een volkomen eenzijdigheid streeft en tracht zichzelf daarbij te bevestigen. Het is dus niet een demon, die de wereld haat, het is iemand, die beperkt is.

Wij kunnen evengoed een geest aantreffen, die volkomen orthodox-christelijk spreekt en denkt maar met een zo grote eenzijdigheid en haat tegen al het andere, dat hij of zij daardoor in het duister vertoeft, als dat we een geest kunnen ontmoeten, die de mensheid werkelijk haat. Ik hoop, dat gij dit tot u laat doordringen. Want de verbinding tussen de mens en de geest wordt hier tot stand gebracht door de mogelijkheid, die een dergelijke geest vindt om haar eigen denkwijze aan de mensheid op te leggen. Er is hier nadrukkelijk sprake van een beïnvloeding in zeer negatieve zin. In de praktijk kan worden gesteld dat dergelijke negatieve bindingen altijd een poging zijn om de mens in zijn vrijheid van denken en handelen te belemmeren. Daar waar de vrijheid van de mens in denken en handelen wordt gestimuleerd en gelijktijdig zijn verantwoordelijkheid naar voren wordt gebracht, kunnen wij zeggen dat lichtende krachten bezig zijn om door middel van deze bepaalde mens in de mensheid de nodige wijzigingen tot stand te brengen.

Nu zult u waarschijnlijk veel hebben gelezen over de contacten, die er tussen de geest en de stof bestaan en u zult zich niet altijd hebben gerealiseerd waarom en hoe. Laat mij daarom ook de banden tussen geest en stof eens vastleggen buiten deze motiveringen en algemeenheden om.

In de eerste plaats: de band met de dierbaren, die zijn overgegaan. Vergeet één ding niet; Waar er werkelijke genegenheid bestaat, zal een deel van de gedachtewereld altijd door beiden - ongeacht het verschil in sfeer - kunnen worden gedeeld. Daardoor blijft een bepaald deel van het beleven gemeenschappelijk bezit. Een overgegene, die zich manifesteert (een helderziende neemt deze b.v. waar of hij zendt een boodschap door middel van kruis-en-bord of op een andere wijze), zal in de meeste gevallen niet beogen een directe feitelijke mededeling te doen, maar eerder een bevestiging te geven van bepaalde gedachteprocessen, waaraan hij of zij dus volledig deel heeft gehad. Daarom is het contact met de overgeganen - voor zover ze u dierbaar zijn - het best te verwezenlijken door positief handelen en denken. Als men n.l. positief handelt en denkt - onverschillig of men zich daarbij nu direct die overgegene voor ogen stelt of niet - heeft deze overgegene, als er een werkelijke band van liefde is, daaraan deel. Verkeert deze overgegene in het licht of heeft hij althans de duistere gebieden achter zich gelaten, de grenslanden van schaduw en nevel bereikt, dan kunnen wij er eveneens van overtuigd zijn, dat deze overgegene de stoffelijke beperkingen niet meer erkent. Een gedachte aan b.v. een terugkerend stoffelijk contact zal een dergelijke geest praktisch vreemd zijn. Alleen een aardgebonden geest kan zich dit voorstellen.

Degene echter, die verder streeft naar het licht, ziet in de plaats daarvan het gemeenschappelijk streven, een sfeer die men gemeenschappelijk reeds eerder bereikte en al wat daartoe behoort. Zo kan worden gezegd; dat het contact met de overgeganen, de dierbaren, in de eerste plaats afhankelijk is van de mentaliteit van degene, die in de stof leeft.

Hulp van overgeganen. Wanneer iemand het leven verlaat met het begrip "ik heb daarin gefaald, want ik had bepaalde dingen moeten afhandelen", dan kan dit een remming betekenen. Het is onmogelijk om nu maar onmiddellijk alles achter je te laten. Het gevoel van verantwoordelijkheid, van aansprakelijkheid, drukt te zwaar. Zelfs indien een lichtere sfeer zou worden bereikt, zal een dergelijke entiteit terugkeren en trachten het verzuimde als nog in orde te brengen. Als mediator of mediatrice wordt meestal iemand gekozen, met wie zeer nauwe banden hebben bestaan. Dat kunnen dus banden des bloeds zijn of zeer enge vriendschapsrelaties. De verwerkelijking wordt natuurlijk door deze geest bevorderd en deze zal dus alles doen om de juiste mogelijkheden, de juiste sfeer, zelfs de juiste inzichten te scheppen.

Een bewuste geest, een lichtende geest zal echter zelfs degenen, die hem het meest dierbaar zijn, niet helpen, wanneer deze hulp voor hen een vermindering van aansprakelijkheidsgevoel zou betekenen of als ze geen inzicht hebben in ware verhoudingen, waardoor ze dus tekort zouden schieten in eigen beleven. Daarom mag worden aangenomen dat elk probleem, dat u zelf tracht op te lossen, u de hulp zal bezorgen van degenen, die u dierbaar waren (voor zover ze voldoende in het licht staan), mits u daarbij ook beseft waarom het gaat, wat het werkelijk belangrijke is.

Dan wil ik even op de verhouding meester-leerling terugkomen. De meester (vooral de z.g. geestelijke meester) wordt door zeer vele mensen in de stof buitengewoon vereerd. Voor deze verering is lang niet altijd aanleiding. Want het kan zijn dat de eigen geest even ver gevorderd is. (Ik mag hier naar het voorgaande verwijzen). Wanneer u dus een geestelijke meester hebt, moet u wel beseffen dat deze u alleen datgene kan leren, in uw stoffelijk bewustzijn kan wekken, wat u reeds geestelijk bezit. Een werkelijke vernieuwing van eigen leven of inzichten is langs deze weg nimmer te bereiken. De gezagsverhouding, die de aardse mens in dit opzicht gaarne scheidt, is dan ook onjuist. De meester hééft geen werkelijk gezag over u. Hij hééft u. Hij geeft u dus de mogelijkheid uzelf en uw geestelijke vermogens volledig te herwinnen. Maar op het ogenblik, dat u probeert uw eigen aansprakelijkheden en verantwoordelijkheden, uw eigen besluiten en wat dies meer zij, op uw geestelijke meester af te wentelen, zal het contact met deze verzwakken en worden verbroken. Associeer dan ook nooit uw geestelijke meester met de stoffelijke taken, die voor u liggen, maar zie hem eerder als iemand, die u helpt uw eigen geestelijk "ik" te herwinnen.

Lering en hulp vinden wij natuurlijk ook daar, waar een harmonie is ontstaan. Wanneer u werkelijk met een van de hoogste krachten harmonisch bent, zal deze kracht zich in u trachten te uiten. Daarbij worden uw eigen wil en uw eigen denken niet uitgeschakeld; evenmin worden u definitieve opdrachten gegeven. Dat ligt aan uzelf. U moet echter met uw eigen denken en streven ermede rekening houden, dat u soms een totaal andere visie krijgt op bestaande condities en omstandigheden. Uw waarderingen voor wat goed en wat kwaad is. Waarvoor u wel en waarvoor, u niet aansprakelijk bent, zullen soms als bij toverslag veranderen. Later vraagt u zich af: Waarom. U bent dan misschien geneigd te zeggen: Ja, dat was mijn meester uit de geest, die mij dit heeft gezegd. Maar dat is dan niet waar. U bent geconfronteerd met een meer kosmische waardering van mogelijkheden en feiten dan voor u in de stof nu eenmaal bereikbaar is. U hebt deze - omdat ze met u harmonisch is - aangevoeld en misschien ook ten dele omgezet in daden. Dat is alles goed, want u kunt daaruit kracht winnen. Maar zelfs hier geldt boven alles, dat u moet leven.

Het is daarom beter, als zo'n harmonie ontstaat, te putten uit de kracht, die u ter beschikking staat, om volgens eigen inzicht uw levenstaak zo goed mogelijk te volbrengen, dan gewapend met het weten, de verandering van inzichten, die u verkrijgt, nu plotseling heel de wereld te lijf te gaan. Want wat die hogere geest niet zo zal kunnen beseffen, leert u al heel gauw: U komt in zo'n conflict met uw eigen wereld, dat daardoor alleen al de positieve verhouding, de harmonische mogelijkheden, eenvoudig teniet gaan. Dan staat u alleen zonder de kracht, die u helpt en waaruit u kunt putten, zonder de mogelijkheid andere inzichten te krijgen. De denkwereld van de mens zelf is hier dus ook wel van zeer groot belang. Wanneer we banden

hebben, die ons niet zo aangenaam zijn (we voelen b.v. bepaalde geestelijke krachten te sterk rond ons), dan moeten we ook weten, hoe zo'n band met de geest kan worden verbroken.

Nu is dit niet zo moeilijk als het vele mensen lijkt. Wanneer ik ontdek, dat een binding met een bepaalde geest of een beïnvloeding door een bepaalde geest onder zeer bepaalde omstandigheden optreedt, dan weet ik dus ook waar eigenlijk het bindend element ligt. Ontdek ik b.v. dat alleen wanneer ik in een bepaalde hoek van een kamer ga zitten, ik contact krijg met een bepaalde geest en dat diens invloed voor mij niet wenselijk is, dan zal ik voortaan vermijden in die hoek te gaan zitten en stil te zijn. Ontdek ik, dat een dergelijke binding tot stand komt in een bepaalde kerk, dan zal ik desnoods een andere kerk van hetzelfde geloof opzoeken, maar ik zal proberen mij eveneens van die band te bevrijden. Want zodra een geest gaat trachten haar eigen beperkt denken en leven aan te vullen door van u een bevestiging van haar stellingen te maken, wordt u steeds moer bekrompen. U kunt steeds minder verdragen van de mensheid. U komt steeds meer in conflict en verliest daardoor steeds meer elke harmonische bewustwordingsmogelijkheid.

Nu ik ook dit punt - zij het oppervlakkig - heb behandeld, wil ik nog ingaan op iets, waarvoor heel veel mensen zich interesseren. Dit wordt dikwijls genoemd: Banden uit vroegere incarnaties. Deze benaming is niet geheel juist, want - zoals ik reeds uiteenzette - banden kunnen ook uit een bestaan in een sfeer voortkomen. En tenzij we dus ook het vertoeven in een bepaalde sfeer een "incarnatie" noemen, zou de benaming niet juist zijn. Wij moeten daarom in de eerste plaats dit onthouden: niet alle mensen incarneren met dezelfde tussenpozen, gelijke frequentie of een gelijk aantal malen. Het is dus mogelijk, dat iemand een tiental levens alleen contact heeft met een bepaalde geest, met wie hij verbonden is, doordat deze als beschermer of geleider optreedt. Dan komt er echter een elfde leven, waarin beiden zijn geïncarneerd. Er ontstaat dan een vorm van wederzijdse herkenning en attractie, die men niet altijd kan verklaren. Men wil deze vaak terugvoeren tot stoffelijke elementen, maar dit is niet goed mogelijk. Men probeert het te verklaren uit een belangengemeenschap of uit een elkaar-goed-begrijpen, maar zelfs dat behoeft niet waar te zijn. Er is dan eenvoudig een wederzijdse herkenning, waarbij de geestelijk bestaande band haast onwillekeurig een stoffelijke verwerkelijking zoekt. Nu zal een incarnatie - of een bestaan in de sferen - heel vaak beginnen met een eenvoudige samenwerking. Ik neem hier een reeks incarnaties als voorbeeld, maar u kunt ze willekeurig door elke soortgelijke reeks vervangen.

Twee mensen leven eens samen in dezelfde horde. Zij jagen dus in dezelfde stam. Zij hebben achting voor elkaar, meer niet. Zij gaan over. In de tijd dat zij in de sfeer bewustzijn hebben, herinneren zij elkaar aan wederzijdse belevingen en kunnen zo dus hun wereldbeeld wat uitbreiden. Een van hen incarneert, de ander kan verdergaan. Deze blijft de ander helpen en beschermen, want ze hebben iets gemeenschappelijks. Nu gaat de mens die in de stof is, weer over. En misschien leven ze weer een tijd in verschillende sferen, maar steeds met elkaar in contact, tot de andere incarneert.

Dat gaat zo een paar maal, tot ze elkaar weer ontmoeten b.v. als twee mensen in de Romeinse tijd. De één woont ergens in Egypte, de ander ergens in Spanje. Ze ontmoeten elkaar als galeislaven op een bank van dezelfde galei, sluiten vriendschap, kunnen elkaar helpen (ontsnappen misschien gezamenlijk); of in ieder geval maken ze elkaar het leven dragelijk. Er gaat weer een tijd overheen. En ze ontmoeten elkaar weer - laat ons zeggen - in het Frankrijk van de Lodewijken. De één is in dit geval misschien een eenvoudige burger of boer, de ander misschien een edelman. Ongeacht het verschil in stand is er weer de eigenaardige herkenning. Zij helpen elkaar. En dan kan er intussen nog wel eens een periode komen, dat ze als man en vrouw, als vader en dochter, moeder en zoon, enz. op aarde komen, dat alles is van weinig belang. Belangrijk is, dat zij door de gedeelde ervaringen zomede de voortdurende wederzijdse steun gezamenlijk over een bewustzijn beschikken, dat veel meer bevat dan elk afzonderlijk zou kunnen bereiken. Dit zijn geen tweelingzielen - laat ik dit er meteen bij zeggen - zoals men dat zo graag noemt; het zijn alleen geesten, die een zeer sterke band met elkander hebben. Ik heb dit nu gesteld t.o.v. twee mensen. Ik zou het evengoed kunnen stellen t.o.v. 60 of van 100 mensen. Een eigenaardigheid valt echter op: wanneer zij elkaar op aarde ontmoeten, dus leven in een gelijke tijd, dan komen ze met elkaar in aanraking. Het kan zijn dat ze samen zaken doen of dat ze op dezelfde boot reizen. Maar ontmoeten zullen zij elkaar. Er is geen sprake van een noodzaak dat zij precies in dezelfde omgeving moeten incarneren.

Dikwijls liggen de geboorteplaatsen zeer ver uiteen, soms ook komt incarnatie in hetzelfde gezin voor. Dit is geheel afhankelijk van de omstandigheden.

Voor ons en ons onderwerp is het echter belangrijker, dat tijdens dit leven altijd bepaalde sensaties, emoties, gedachten, filosofieën, die voor beiden in het leven van belang zijn, worden gedeeld. En dat daarin dus een basis voor een gezamenlijk verdergaan in een andere sfeer ligt. Door deze gemeenschappelijke basis zal het dus ook weer bij een ongelijke reïncarnatiecyclus mogelijk zijn, dat men elkander goed begrijpt en de geest de stof zo juist mogelijk ondersteunt en aanvult.

Een laatste punt. Onder de banden, die tussen de geest en de stof bestaan, is ook nog een zeer curieuze. Ik heb deze nog niet genoemd. Zij bestaat in feite uit een soortgelijkheid van denken. Er is geen sprake van harmonie, want beider streven kan geheel anders gericht zijn. De instelling t.o.v. de wereld, de sfeer, de kosmos, kan een gans andere zijn. Maar er is een gelijkheid van methoden - laat ik het zo zeggen: Mensen of geesten, die deze gelijkheid van methode bezitten, zullen altijd met elkaar in aanraking komen. Want op het ogenblik, dat u allen op een bepaalde manier over de stof en over de geest denkt, krijgt u automatisch contact met geesten, die hetzelfde systeem van denken huldigen. Je zou kunnen zeggen. Er is in de grondslagen van het werkelijke wezen van die geesten in de stof zoveel overeenstemming, dat zij elkaar ongeacht de verschillende levensrichtingen haast, noodgedwongen ja, vaak tegen wil en dank zullen beïnvloeden.

Dit is dus het enige geval, dat ook een geest uit een sfeer invloed kan uitoefenen op iemand, terwijl hij het in het geheel niet van plan is. Wanneer u b.v. op logische wijze denkt met een bepaalde methodiek en tezelfdertijd elders een geest bezig is, die op haar wijze - maar dus met hetzelfde systeem - tracht een geestelijke waarheid te leren kennen, werkt tussen uw beider krachten een kosmische wet van harmonie. En dat wil zeggen, dat u als lagere de invloed van de geest sterk zult ondergaan. In u ontstaan denkbeelden, die niet precies meer passen in uw redenering en toch op de een of andere manier daarmee harmonisch zijn. Voor de geest betekent dit vaak dat hij een illustratief doch hem vreemd beeld vindt bij zijn overpeinzingen; hij heeft dit zo onbewust aan de stof ontleend.

Ik geloof in deze inleiding een aardige samenvatting te hebben gegeven van de verschillende banden, die er tussen stof en geest kunnen bestaan. Misschien bent u het niet met mij eens of vindt u, dat ik bepaalde belangrijke feiten buiten beschouwing liet. Het is aan u daarop na de pauze verder door te gaan. Ik wil met nadruk nogmaals stellen: Wat ik hier heb gegeven is een algemeen overzicht. Ik heb zeer weinig details kunnen vermelden, omdat daardoor de overzichtelijkheid geheel verloren zou gaan. Het is aan u de punten, die uw bijzondere belangstelling hebben in verband met het gebrachte en al hetgeen verder met het onderwerp samenhangt, nu naar voren te brengen.

DISCUSSIE

- ❖ *Wanneer na een langdurig contact de geest in een sfeer is gekomen, vanwaaruit geen direct contact met de aarde meer mogelijk is, is het hem dan toch mogelijk te ervaren, welke problemen de stofmens heeft? Kan hij dan door een andere geest zijn hulp toch nog sturen?*

Ja, deze vraag is in verband met uw probleem eigenlijk niet helemaal zuiver gesteld, als u het mij niet kwalijk neemt, dat ik dit naar voren breng. De vraag is n.l. niet, of een geest in een zo hoge sfeer komt, zodat hij de aarde niet meer kan bereiken de vraag is, of een geest in een zo hoge sfeer komt, dat zijn mogelijkheden voor een direct contact met de aarde - door de instellingen en omstandigheden, die op aarde bestaan - verminderen of ophouden. Dit is inderdaad mogelijk. Maar als er een gemeenschappelijk deel van leven en denken is, dan blijft dat deel altijd beiden gemeen. Daarvoor maakt geen verschil van werelden of sferen ook maar iets uit. Wanneer er dus werkelijk problemen zijn - en u denkt niet aan de stoffelijke, maar u denkt werkelijk aan die problemen, die ook voor de geest belangrijk zijn - dan zal zelfs de hoogste geest zich daarvan bewust zijn, indien er eenmaal een band bestaat.

De vraag of zo iemand kan helpen door een ander te sturen, kan dan ook wel bevestigend worden beantwoord. Het is soms noodzakelijk om - laat ons zeggen - op een meer kenbare

manier of duidelijker manier hulp of leiding te verschaffen. Wanneer men dus door omstandigheden niet in staat is om die sfeer te verlaten en zover af te dalen, dat men dit persoonlijk kan doen, dan kan men iemand anders, die tot eenzelfde harmonische keten behoort, vragen om dit door beïnvloeding e.d. tot stand te brengen. Maar toch een waarschuwing hierbij. Hulp krijgt u alleen, als u zelf begint uw problemen op te lossen. Want alleen dán is positief (dus van uit het licht) werkelijke hulp nodig en mogelijk. Het probleem op zichzelf zal - zolang het bestaat - dus nooit aanleiding zijn voor de geest om in te grijpen of te helpen, zeker niet voor een lichtende geest. Wanneer u stelt, dat iemand zo hoog is, dat hij de aarde niet meer direct kan bereiken, dan moeten wij aannemen, dat hij zich in een redelijk lichtende sfeer bevindt; zeer waarschijnlijk in één van die werelden, waarin geen vorm meer bestaat en misschien alleen zuiver licht. Hieruit volgt dan, dat juist zo'n geest alleen dan hulp zal verlenen en zal ingrijpen, indien hij overtuigd is, dat men zelf reeds een actie begint. Anders gezegd: Zet de eerste stap zelf; dan zult u bij verdere schreden hulp en leiding vinden. Maar als u alleen maar met het probleem blijft zitten, zal zeker uit een dergelijke hoge sfeer geen hulp kunnen volgen. Is dit met de door mij bijgevoegde appendix voldoende?

❖ *Is het dan noodzakelijk, dat men zich op die geest instelt, of is dat niet nodig?*

Dat is niet nodig. Mag ik een aardig voorbeeld geven? Wanneer er een bloedtransfusie is geschied, dan loopt u dus gedurende een zekere tijd met bloedlichaampjes van een ander in uw lichaam. Moet u dan erover nadenken om die bloedlichaampjes hun taak te laten vervullen? Neen, ze zijn er. Wanneer er een band, een werkelijke band bestaat tussen een mens en een geest, dan houdt dit in, dat een deel van het bewustzijn a.h.w. gemeenschappelijk is en dat men elkanders gedachten tot op zekere hoogte ervaart. En zolang dat ervaren bestaat, behoef je je daarop niet in te stellen; het is aanwezig. Een andere vraag is natuurlijk, of je dit altijd zelf direct zult bemerken. Ik meen dat dit alleen het geval is, wanneer zo'n geest de mogelijkheid heeft zich direct te manifesteren; of dat u zelf tot belevingen komt, waarbij u zich losmaakt van uw eigen stoffelijke wereld en uw concentratie daarop. Dus voor een wederzijds erkennen zou soms een bepaalde instelling, n.l. het zich ietwat van eigen wereld en eigen beperkingen verwijderen, nuttig kunnen zijn. Maar dit heeft met de band en het contact als zodanig weinig of niets uitstaande.

❖ *Hoe kan men bevorderen, dat men de in- of medewerking van bijv. een harmonische geest gewaar wordt?*

Ja, dat is een vraag, die praktisch niet is te beantwoorden. Het ligt er n.l. aan op welke wijze u harmonisch bent en welke uitdrukkingwijze voor u de meest harmonische is t.o.v. die geest. Een specifiek antwoord is zo maar niet te geven. In het algemeen kan worden gesteld, dat wanneer - hetzij door denken, denksystemen, handelen, streven - een harmonie is ontstaan tussen u en onverschillig welke geest, deze geest zich kenbaar maakt, doordat hij kan doordringen in uw eigen denkpatroon, door het doen opmerken van mogelijkheden en feiten, verhandelingen die tot nu toe niet aanwezig waren, nieuwe inzichten, waardoor het streven scherper kan worden gedefinieerd en wat dies meer zij. Dan is echter de geest nog niet direct kenbaar door haar persoonlijk te ervaren. Er is hierop één uitzondering. Namelijk op het ogenblik, dat instelling en uiting volledig harmonisch zijn met de processen, die zich in die geest afspelen, kan het voorkomen, dat men de persoonlijkheid van die geest a.h.w. voelt. Men zou deze geest a.h.w. kunnen omschrijven, men zou kunnen zeggen hoe hij denkt, hoe hij er heeft uitgezien; kortom, men kan er eigenschappen van erkennen. Dit komt echter zelden voor. En wanneer die momenten optreden, zijn deze zo vluchtig, dat men veelal niet in staat is om aan de hand daarvan het contact en dus die harmonie volkomen juist te definiëren en te omschrijven. De kenbaarheid is dus altijd betrekkelijk.

❖ *Telt hierbij niet de sensitiviteit van de persoon in kwestie?*

Deze laat ik hier zelfs geheel buiten beschouwing, omdat iemand, die sensitief is, misschien sneller en juister iets dergelijks kan opmerken dan iemand, die niet sensitief is; maar in feite zullen toch voor een ieder de gelijke regels gelden. Iemand, die gewend is de geest waar te nemen (b.v. helderziend), zal dus sneller tot een visuele beschrijving overgaan en deze zal juister zijn, inderdaad. Een helderhorende zal woorden of omschrijvingen horen, die inderdaad een nauwkeuriger stoffelijke weergave kunnen zijn van degene, met wie men in harmonie is, dan een ander kan geven. Maar het feitelijke en het belangrijke, het aanvoelen (dus het in zich concretiseren van de bestaande band) blijft voor iedereen gelijk.

❖ *Zijn er ook mensen, die geen band hebben met overgeganen? Hoe bereiken dezen een hogere bewustwording?*

Helemaal alleen, op hun eentje. Met andere woorden: wanneer (het komt zelden voor) er iemand zou zijn, die geen enkele band heeft met "de geest", dan zou zo iemand in feite een duisterling moeten zijn. Want er zou dan geen harmonische mogelijkheid bestaan met welke hogere geest dan ook in denken, streven, leven of werken. Als wij aannemen dat dit voorkomt, dan kunnen wij daaraan toevoegen, dat zo iemand in de realisatie van zijn eigen isolement op den duur vanzelf moet streven naar de erkenning van anderen en daarin toch weer een harmonie zal vinden. Tot die tijd staat hij dus practisch alleen.

Mag ik hier echter even heel nadrukkelijk stellen dat er een zeer groot verschil is tussen een direct erkende band met de geest en het niet bestaan van een band? Er zijn zoveel mogelijkheden, waarbij de geest - zonder dat u zich daarvan bewust bent - in uw leven actief is en optreedt, dat het haast onmogelijk is je voor te stellen, dat iemand nooit in zijn leven een dergelijke beïnvloeding zou ondergaan. Maar u moet ook hierover nadenken en zeggen: Wij nemen nu eenmaal die beïnvloeding van de geest en een groot deel der daaruit voortkomende verschijnselen aan als normaal en natuurlijk, omdat deze zo algemeen zijn en de banden met de geest in feite deel uitmaken van het leven van de doorsnee-mens op deze wereld. We bemerken ze niet, omdat ze zo veelvuldig voorkomen. Juist als het tikken van een klok. Omdat je deze altijd hoort tikken, merk je het op den duur niet meer. Maar als ze stilstaat, dan valt de stilte op. En zo is het dus heel vaak, wanneer de geest en de mens een band hebben. Het komt zo vaak voor en het is zo'n geregeld deel van je leven, dat je het niet eens opvalt, wanneer het actief is en je het alleen zou opmerken, wanneer het uitblijft; en dan meestal in de vorm van een acute depressie.

❖ *Maar er kan toch wel een band uit het vorige leven zijn?*

Het kan een band zijn uit onverschillig welk leven, op welke wijze ook tot stand gekomen. Het ging hier om de vraag, of iemand helemaal géén contact kan hebben met de geest.

❖ *Dan zal hij waarschijnlijk hebben bedoeld: een in dit leven bekende band.*

Dan nog geldt al hetgeen ik heb gezegd. Want de meesten van u hebben banden met de geest en soms ook met mensen, die ze kennen en waarvan ze zich de geaardheid niet zullen kunnen realiseren, omdat de mens gelukkig genoeg niet weet, wat hij in het verleden is geweest. Want per slot van rekening, als je nu net denkt, dat je een echte Haagse heer of lady van standing bent en je zou je dan moeten herinneren, dat je twee levens terug mestkruier ben geweest, dan zou dat een hele schok zijn. Dan kun je nog niet eens zeggen: "Ik ben rioleur geweest." Maar ik hoop dus dat - ondanks de grap - de betekenis, waarom het gaat, duidelijk is. Banden in de geest kunnen er zoveel verschillende wijzen bestaan en ontstaan, dat het onmogelijk is een geval te omschrijven, waarbij iemand absoluut geen enkele band zou kunnen hebben. De enige overblijvende mogelijkheid is een innerlijke bewuste of onbewuste afwijzing van een dergelijke band en deze daardoor vernietigen. En dit impliceert nu, dat zo iemand uit het duister moet zijn. Niemand zal precies weten welke geestelijke banden hij alzo bezit, voor hij het aardse heeft achtergelaten en zelfs de vormwerelden een beetje heeft vergeten om zich bezig te houden met wat men op aarde zou noemen: de meer abstracte innerlijke waarden van de mens - of van de geest in dat geval.

❖ *De band, die wij hebben met God, is dus ook de geest. Als wij nu om hulp vragen - want dat is natuurlijk altijd de bedoeling, waarvoor wij de verbinding wensen, als we dus bidden tot God - dan willen we dus ook deze band verstevigen. Is dat eigenlijk niet hetzelfde, als wanneer we met geesten verbonden zijn en dat we door hen die hulp krijgen? Ik zeg het misschien een beetje onduidelijk.*

Ja, u zegt het een beetje verkeerd. In de eerste plaats zegt u dus, dat je hulp wilt hebben. Dat is erg menselijk gezien. Maar hulp willen krijgen uit de geest betekent vaak: ze niet krijgen. Dat is dus het eerste punt. Dan komt u met de vraag: God. Kijkt u eens, God is de kosmos. Wanneer wij ons wenden tot God, dan zullen wij door de wijze, waarop wij ons tot God wonden, harmonie verkrijgen met bepaalde geesten. Het is dus de manier, waarop wij God zien, de wijze waarop wij - zoals u stelt - bidden b.v., die zal uitmaken met welke geesten een contact daardoor mogelijk wordt. Het is heel wel mogelijk, dat de geesten, met wie u een blijvende band hebt, juist door dit bidden niet worden beroerd; om de doodeenvoudige reden, dat uw gebed plotseling op een zodanig ander vlak ligt, dat zij u daarop niet kunnen volgen. Wanneer u stelt, dat de verhoring van gebeden, dus de concretisering van hetgeen men aan God vraagt, over het algemeen uit de geest komt, heeft u gelijk. Want over het algemeen

werkt God door Zijn schepping en dus ook door de geest. Het is juist daarom goed, dat we een verschil maken tussen onze relatie tot God en de banden, die wij met de geest kunnen hebben. Want God is voor ons het hoogste, het belangrijkste, datgene, waar wij niet aan kunnen komen. God is het opperste Hof van Beroep. Ook wanneer andere geesten ons daardoor zouden gaan helpen (gesteld dat die mogelijkheid er is), dan geldt nog dat wij nooit God mogen verwarren met "de geest". Want anders komen we in de verleiding om tot de geest te gaan bidden. Dan denken we dus niet meer aan Jezus, maar wel aan de heilige Alijakkes. En dáár maken we dan een fout. Want dan gaan we dus ons kosmisch vermogen tot harmonie beperken tot bepaalde entiteiten. En dat is niet gewenst. Maar of we bidden of niet, we hebben altijd krachtens ons leven - ook wanneer we in de stof zijn - een band met andere entiteiten. En de band met die andere entiteiten betekent een vorm van samengaan en samenwerken, die ook onafhankelijk blijft van datgene, wat direct uit het Goddelijke tot u zou kunnen komen. Het is a.h.w. een kosmische wet, krachtens welke een relatie is geschapen. Zeg, dat het een oorzaak-en-gevolg-relatie is, die wordt omgezet in een evenwichtsverhouding. Het ressorteert onder twee wetten. En daardoor is dit een deel van je leven en van je levensweg. God is het doel van je leven en omvat alles. De banden met de geest omvatten alleen bepaalde en over het algemeen harmonische of liefde-aspecten, die tussen jou en andere beperkte wezens kunnen bestaan.

- ❖ *Uw voorbeeld van een onaangename beïnvloeding in een bepaalde kamerhoek of kerk is mij niet duidelijk. Een geest is toch niet afhankelijk van een plaats om te beïnvloeden, maar van een overeenkomst in denken en gevoelen met de mens, die zij wenst te beïnvloeden. Hoe zit dat?*

Dat is heel eenvoudig. Stel, dat u een kerk binnengaat en u zegt: "Bah, wat stinkt het hier naar wierook." En u gaat een stap verder en u zegt: "En daar zitten die vrome kwezels ook, alweer." En: "De Godslamp hangt scheef." Of: "De dominee heeft zijn boord weer verkeerd om." Dan hebt u een bepaalde stemming geschapen. Wanneer u terugkomt in die kerk, herleeft u datzelfde. Met andere woorden: een plaats heeft voor u een associatieve waarde, die uw eigen instelling kan bepalen. Mijn voorbeeld hield zich niet bezig met de oorzaken van een dergelijke mogelijkheid om te beïnvloeden. Het noemde alleen het feit. En ik geloof dat er vele mensen zijn, die mij zullen toegeven dat zij op bepaalde plaatsen een contact of een beïnvloeding waarnemen, die voor hen elders niet merkbaar is. Dat hangt dan samen met de omgeving, met henzelf, eventueel met stoffelijke bindingen, astrale uitstralingen of invloeden, die aanwezig zijn. Men zou zelfs in verband hiermee over aardstralen kunnen gaan praten, zij het in beperkte mate. Het kan samenhangen met luchtelektrische waarden, met luchtdichtheid enz. De hoofdzaak is dus dat door omstandigheden een beïnvloeding kan ontstaan, doordat men een zekere instelling bereikt. En als we nu weten, dat een bepaalde plaats of een bepaalde reeks handelingen in ons een zekere reactie wekken, waardoor die onaangename beïnvloeding kan optreden, dan doen we er verstandig aan die te vermijden, zelfs wanneer we niet precies weten, waar ze vandaan komt. Als u merkt, dat u steeds in de gang struikelt, wanneer u links loopt, al kunt u niet zien waarom, dan is het verstandig om voortaan rechts te lopen en niet te struikelen, want u zou kunnen vallen. Is het voorbeeld hiermee in het juiste spoor gebracht?

- ❖ *Hoe vinden harmonische geesten elkaar terug in de sferen, die a.h.w. oneindig zijn en waarin miljarden andere geesten vertoeven?*

Wanneer u zich realiseert dat geesten, die harmonisch zijn en tussen welke dus een blijvende band bestaat, een deel van elkanders denken gemeen hebben, zult u zich realiseren dat dit ook inhoudt: het erkennen van de aanwezigheid van de anderen. Denk nu de beperking door het stoffelijk lichaam weg waardoor dit gemeenschappelijk denken niet gemakkelijk wordt gerealiseerd en u hebt een gebied, waarop u - zelfs al zou u ook nog zo ver van elkaar vertoeven - elkaar altijd zult bereiken, omdat u een punt van contact hebt. Per slot van rekening, wanneer er in een bepaald gebouw een fluistergalerij is, dan kunt u honderden meters van elkaar staan en toch elk gefluisterd woord horen. Dan kunt u hiervan gebruik maken om wanneer het nodig is te zeggen, waar u zich bevindt, zodat de ander naar u toe kan komen. Op deze wijze is dus dat contact, wanneer er een blijvende band is. Voor harmonische geesten, bij wie de harmonie berust op alleen hun streven of op bepaalde procedures van denken of instelling, kan worden gesteld, dat op het ogenblik, dat zij in de sferen (dus niet in de stof) de gelijke waarden van denken, streven enz. bereiken, zij elkander ook bewust kennen. In dit kennen ligt wederom een contact opgesloten dat kan voeren tot wat u noemt:

elkaar ontmoeten of erkennen. Verder zou ik erop willen wijzen, dat "plaats" in de sferen heel iets anders is dan op aarde. Als wij met 10.000 man op een naaldpunt willen gaan zitten, dan kan dat ook gemakkelijk. En als wij met diezelfde 10.000 man de hele aardse atmosfeer volledig willen vullen, dan kan dat ook.

Verder: Wanneer een geest - zoals ik op het ogenblik - in Den Haag zit en hij moet gaan werken (zoals mij kort geleden gebeurde) in Vancouver, dan is het voor mij dus niet noodzakelijk dat ik die hele afstand doorloop, neen, ik stel mij in op Vancouver en ik ben er. Daar waar mijn bewustzijn erkent, ervaar ik mijzelf als aanwezig. En daardoor is het probleem van de ontmoeting ook opgelost en zult u dus begrijpen, dat het erkennen, als er een feitelijke band is, iets heel eenvoudig is. Je hoeft niet tussen een hele menigte te zoeken: waar is nu toch dat achternichtigje, dat ik nog zou ontmoeten? Wanneer je een gemeenschappelijk denken hebt, wéét je van elkaar waar je bent. En aangezien het achternichtigje waarschijnlijk langer over is en dus bekwamer in de dingen van de geest is dan u, is het heel waarschijnlijk, dat het achternichtigje staat te wachten op het ogenblik, dat u uit uw stoffelijke cocon kruipt om de geestelijke vrijheden te gaan proeven.

❖ *Men kan dat nu wel aannemen, maar als stofmens kun je dat toch nooit begrijpen?*

Dat ben ik volledig met u eens. Maar als u het niet begrijpen kunt en het aan de andere kant toch aannemelijk is, is het dan niet verstandiger om de vraag te laten rusten, terwijl we een aannemelijke verklaring hebben en in de eerste plaats ervoor te zorgen, dat het stoffelijke leven dat u voert, in geen enkel opzicht disharmonische waarden schept voor degenen, die u later hoopt te ontmoeten of te erkennen? Dan versterkt u vanzelf het contact en de band en daardoor zeker ook de ontmoeting. U moet me niet kwalijk nemen, dat ik dit erbij zeg, maar het is nu eenmaal een onderwerp, waarin we heel gauw gaan zweven. Als u als mens op aarde leeft, is het goed dat u omtrent deze dingen weet, omdat de band tussen de mens en de geest in vele gevallen de verklaring kan vormen voor verschijnselen in uzelf en in uw eigen leven. Maar het is úw leven, dat u hier leeft. En u moet niet uitgaan van wat die geest wél of niet is of doet. U moet uitgaan van wat u hier kunt doen om een zo juiste en zo groot mogelijke harmonie te bereiken met die entiteiten, die voor u belangrijk zijn. U bereikt dat het best door te leven volgens hun geestelijke instelling of - zoals men zegt - "in hun geest".

❖ *Bestaat de mogelijkheid, dat - zoals wij hier in Nederland of in Den Haag de kern van de O.D.V. hebben - er ergens in Amerika of in Australië of waar dan ook eveneens een kern is, die in harmonie gelijk is aan de kern hier, zodat daardoor de banden geestelijk overspringen en daardoor een krachtveld gevormd wordt, waardoor krachten ontwikkeld kunnen worden om daarmee de negatieve krachten (of hoe men die ook wil noemen) te kunnen bestrijden?*

Ja, dat is inderdaad waar en dat is een van de redenen, waarom door ons op aarde wordt gewerkt. Daar hebben we het al eens eerder over gehad. Deze band is er dus een van zuiver harmonische geaardheid. En deze bestaat zowel tussen de mensen op aarde en onze groep in de geest als tussen de verschillende met ons harmonische groepen in de geest onderling én deze groepen via ons met de groep op aarde. Dit geldt voor elke groep. Er is dus inderdaad een soort net. En dit vergroot nadrukkelijk de belangrijkheid van ons werk. U begrijpt wel, dat we met een betrekkelijk kleine groep anders niet veel zouden kunnen bereiken. Die harmonie is er dus inderdaad. Maar waar ze voor de mens en van de mens uitgaan moet zijn, gebaseerd op zijn werkelijk leven, dus zijn handelen en zijn denken, is ook weer het aantal werkelijk harmonische personen, dat wij in de verschillende groepen vinden, in verhouding klein tot het aantal mensen, dat onze woorden hoort. Ik hoop, dat u dit niet als een hatelijkheid opvat; het is alleen een feit. Er zijn heel veel mensen, die iets willen denken, maar die het niet willen doen. En er zijn heel veel mensen, die wel iets willen doen, maar ze willen er niet over denken. Maar denken en doen moeten eigenlijk samengaan, wil er een werkelijk positieve kracht uit voortkomen. Wanneer ik u verder vertel, dat deze positieve krachten direct in relatie staan met de krachten van de grote Witte Broederschap, dan zult u dus begrijpen, dat wij niet alleen - ook hier in deze Orde - door eenvoudig mediteren, door eenvoudig te leven volgens de regels der verdraagzaamheid en door zelf aansprakelijk te zijn, zeer veel bereiken, maar dat we iets bijdragen tot een groots geheel, dat op de gehele aarde de negatieve krachten (of laten we zeggen "de onbewuste krachten", want dat zijn ze eigenlijk) helpen uitschakelen en het positieve dus doen zegevieren.

❖ *Hoe kunnen geesten elkaar verstaan, waar talen vervagen en namen waardeloos worden?*

Dat is ook weer heel moeilijk te verklaren, maar ik kan er misschien toch wel iets op vinden. Wanneer u nu eens denkt, dat de gedachte is als een film, die je projecteert. Dan kunt u zich voorstellen, dat mensen, die niet dezelfde taal verstaan, door de film toch volledig begrijpen wat er zich op het doek afspeelt. Wanneer een mens denkt, dan voelt hij zich genoodzaakt om die gedachte in woorden te verklanken; die woorden zijn weer gebonden aan zijn klankkennis én zijn klankassociaties, zijn taal. Voor de geest bestaat er geen taal. Er bestaat alleen het universele beeld van de gedachte. Dit beeld is meeromvattend en drukt veel meer uit dan het bij een mens ooit kan zijn. Laat ons zeggen, dat bij telepathie de woorden, die gedacht worden, onverschillig de taal waarin ze ontstaan, altijd in je eigen taal worden verstaan. De geest hoeft dus geen moeilijkheden, tenzij het proces zich afspeelt tussen geheel verschillende sferen, waarbij dus een begripsvereniging noodzakelijk is van de hogere, als hij zich in de lagere sferen kenbaar wil uitdrukken. Maar voor de rest: iedereen kan iedereen verstaan. Ik hoop, dat dit ook begrijpelijk althans aanvaardbaar is. Degenen, die weten wat telepathie en gedachteoverdracht is, die helderhorend zijn, kunnen wel begrijpen wat ik bedoel.

❖ *Reïncarneert een geest altijd door ouders, waarmee hij een geestelijke band heeft? Indien dit zo is, hoe kan dan worden verklaard de tegenstellingen, die zo vaak tussen ouders en kinderen voorkomen?*

Twee punten; ze zijn als van elkaar gescheiden te beschouwen.

In de eerste plaats: Men reïncarneert niet altijd bij ouders, met wie men reeds een band heeft, ofschoon dit zeker mogelijk is. Men reïncarneert daar, waar men - gezien de ouders, hun gedachtenuitstraling en hun contact met de omgeving - meent een zo juist mogelijke zelfverwerkelijking in de stof te vinden. En dat is vaak iets heel anders. Het tweede punt: Het is toch redelijk, dat het doorsnee-kind vijandig tegenover zijn ouders staat. Het kind zou de vrije wereld willen intrekken en deze op zijn manier veroveren. De ouders zijn voor het kind gevangengewoerden. Wanneer het heel vriendelijke zijn, dan komt men over dit geschil wel heen. Maar het kind houdt er niet van gezag te aanvaarden en moet dit toch doen. Dat is helemaal geen geestelijke kwestie, dat is gewoon een deel van dat wezen, dat men "mens" noemt. In dit verband wil ik ook nog opmerken, dat heel veel ouders de beroerde neiging hebben om in de kinderen zichzelf te willen uitleven en verwerkelijken. Ze willen hun kinderen gebruiken als een soort medium, waarin ze nu kunnen bereiken, wat ze zelf altijd wilden en niet konden. Mama, die haar dochtertje tot filmster wil maken, omdat ze het zelf nooit verder heeft gebracht dan serveerster.

En dan krijg je heel vreemde en eigenaardige situaties. In andere gevallen is het kind een blok aan het been, waardoor de ouders worden belet hun eigen weg te gaan. Het kind voelt ook dat aan. Vindt u het dan vreemd, dat er vijandschap of tegenstelling is? Zelfs indien al deze waarden onbewust of onderbewust bestaan, zal het kind met vijandschap reageren. Ik zou haast zeggen: zodra de onmiddellijke afhankelijkheid van de ouders ophoudt te bestaan, is een zekere vijandigheid tegenover hen natuurlijk. Als die vijandigheid niet optreedt, dan pleit dit wel zeer voor de ouders, die hun eigen instelling t.o.v. het kind dus precies aan diens behoeften hebben weten aan te passen. Ik hoop, dat u deze laatste beschouwing in het verdere verloop der discussie niet wilt aansnijden, daar ze geheel buiten het onderwerp ligt.

Het heeft dus niets te maken met de incarnatie. En zelfs, wanneer je incarneert bij ouders, met wie je geestelijk absoluut een verwantschap hebt, een band, reeds bestaand, van wie weet hoeveel sferen en eeuwen her, en je bent een kind en ze proberen door hun graad van bewustzijn, hun wijze van leven jou te gebruiken als een soort marionet, waaraan ze dan hun eigen willetje opleggen, dan ben je er net zo vijandig tegenover, als wanneer je bij ouders incarneert, met wie voordien geen enkele geestelijke band was. De foutieve opvatting van de mens is heel vaak, dat tussen ouder en kind altijd een geestelijke band moet bestaan. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar dit is lang niet altijd het geval. Soms kan deze, uit een juiste relatie ouder-kind groeien en wordt dan in de sferen en in een eventueel volgend bestaan gecontinueerd. Maar de verhouding ouder-kind houdt niet zonder meer in, dat er nu ook een geestelijke band is. Het kan zelfs zijn, dat er een tegenstelling is. Zoals er vroeger heremieten waren, die een kameelharen hemd op hun blote lijf droegen om zich door het gejeuk en gekrab daarvan te kwellen, hopenoend daardoor wijzer te worden, zou ik me zelfs kunnen indenken dat een bepaalde geest meent zich aan onaangename beproevingen te moeten onderwerpen en daarvoor een ouderpaar zoekt, dat navenant is. Dat moogt u niet over het hoofd zien. Ik hoop dat de vraag nu voldoende is beantwoord.

❖ *Is in de excessen van wreedheid in Agerije ook de invloed van duistere geesten betrokken?*
Dat is een mogelijkheid, die niet is uit te sluiten, maar waarvan wij niet mogen uitgaan. Anders gezegd: In de mensen moest een zekere behoefte of neiging tot wreedheid aanwezig zijn, anders zou geen enkele duistere geest, die in dergelijke sadistische kwellingen genoeg scheidt, zich kunnen associëren met deze mensen en hun en hun vernietiging en kwelling van anderen aanmoedigen. Onthoudt u dit goed. Maar wanneer er geesten zijn die de mensheid haten of wier genoeg het is anderen te doen lijden, omdat ze daardoor nog een beetje het idee kunnen hebben, dat ze méér zijn dan een ander - dat speelt heel vaak een rol, vooral als men in het duister leeft - dan is het heel begrijpelijk, dat men zich dáár zal trachten te manifesteren, waar bepaalde condities daarmee reeds enigszins harmonisch zijn. De mens, die daarvan het slachtoffer wordt, heeft echter zelf mede schuld. Want als hij deze ideeën verwierpt en menselijk blijft, dan kan die geest niets doen. Misschien is het ook goed er nog even op te wijzen, dat wanneer de mens eerlijk en zuiver denkt, leeft en handelt, geen enkele geest, hoe kwaad of aardgebonden ook, die mens zal kunnen beïnvloeden. Zelfs de meest demonische krachten niet. Dan kan door die geest geen band worden gevormd. Zelfs wanneer een band gevormd zou zijn en men tot een zuiver denken en handelen kan komen - en zo in harmonie met hogere waarden - kan toch die band worden verbroken, omdat ze door de mens niet wordt gewenst en niet wordt erkend. Alleen waar een wederkerige band bestaat en men dus b.v. afhankelijk is van diezelfde - mogelijk sadistische - geest om daaruit zekere ideeën te putten, is het moeilijk om zo'n band werkelijk te verbreken.

❖ *Kan een geest zich aangetrokken voelen door b.v. pianomuziek en zich kenbaar willen maken door b.v. een sterke geur, die tevoren niet opgemerkt word?*

Ja, als er vroeger een sterke geur merkbaar word in mijn omgeving dacht ik altijd direct aan uien. Maar goed, laten we dit even au serieux nemen. Een geur, die voor iedereen kenbaar is, zou betekenen: het scheppen van een bepaalde reukstof ofwel een vluchtige materialisatie in feite. Onmogelijk is dit niet. Maar dan kan het nooit alleen pianospel zijn of het spel van een orkest of muziek zonder meer; dan moet het altijd zijn de daarmee gepaard gaande instelling van degene, die speelt en/of degene, die luistert. Het is altijd de gedachte, dus de mentale werking, die de hoogste en grootste invloed heeft. Slechts voor geesten, die zich willen manifesteren in een meer grijpbare vorm of bepaalde magische werkingen in de stof tot stand zouden willen brengen, kan muziek door haar trillingen een steun zijn. Maar ook dan is de muziek op zichzelf vaak niet belangrijk; belangrijk is alleen dat de sfeer (de instelling van de aanwezigen) juist is, zomede dat er voldoende geluidstrillingen zijn en dat die geluidstrillingen liggen in een reeks bruikbare frequenties. Dat is nu werkelijk alles. Dus wanneer u nu zegt. "Ik speel piano en merk daarbij soms een geur en associeer deze met een bepaalde persoon," dan vraag ik me onmiddellijk af: Is er misschien een band, die geassocieerd is met uw instelling als u muziek beluistert of speelt? En is de geur eigenlijk niet de omzetting van een geestelijk contact in een zintuiglijke waarneming op ongeveer de zelfde wijze als de helderziende ziet en de helderhorende hoort? Dit lijkt me de meest waarschijnlijke verklaring.

❖ *Hoe komt men met een gestorven dierbare in aanraking?*

Dat is een heel moeilijke vraag. U doelt waarschijnlijk vanuit de stof, of alleen maar geestelijk?

❖ *Stoffelijk.*

Nu, als je verstandig bent: niet. Dan wacht je rustig, tot de ander het contact opneemt. Want wanneer iemand nu niet zover is, dat hij zelf contact met u kan opnemen, dan zouden uw pogingen om hem te bereiken wel eens heel erg hinderlijk en storend kunnen zijn. Dan is het als bij iemand, die een gedicht wil schrijven en dan ineens moeder de vrouw binnen komt, zeggende: "Jan, het eten staat koud te worden." En weg is je schitterend sonnet en je kunt dagen zwoegen, je kunt dagen zoeken, maar je krijgt het nooit meer zo mooi, als je het op dat ogenblik meende te hebben, Daarom: stoor alstublieft niet de overgeganen door uit de stof een contact met hen te zoeken, dat in de stof merkbaar is. Iets anders is, dat u de bestaande eenheid - ook voor uzelf - zo bewust mogelijk in stand houdt. Maar dat doet u niet door b.v. laten we zeggen een altaar te bouwen of een reliekenschrift ergens te stichten of zo. Dat doet u alleen door - levende als een vrij mens overigens - te proberen in uw handelen en denken te handelen en te denken in de richting van de overgegene en deze overgegene altijd in werkelijke genegenheid, zonder hen ooit terug te halen en terug te wensen (dat is heel moeilijk, maar het kan!) te herdenken. Bewaar het beeld van degene, die is overgegaan, vol genegenheid in uzelf en laat door daden en gedachten blijken, dat deze persoon een invloed op uw leven heeft gehad; dat hij er deel van is. Wanneer dan de ander rijp genoeg is om

contact op te nemen, zult u een zo groot mogelijke harmonische sfeer hebben geschapen, waardoor dit contact inderdaad kan plaatsvinden. Dan is het nog wel de vraag, op welke wijze die geest dat kan en wil doen. Er bestaat geen enkel zeker recept om hier op aarde met overgeganen, die u zelf dus bepaald, in contact te komen. U kunt wel gaan bezweren en verzoeken, maar dan heeft u nog grote kans, dat er een of andere grappenmaker komt, die zegt dat hij oudoom Janus is, maar in feite alleen maar duisterling Pieterse. Dus roep *nóóit* de doden op. Roep *nóóit* een overgegene op. Probeer zelfs te vermijden, dat u die overgegene aanroept. Probeer alleen datgene, wat er in u leeft, de band die er in u bestaat met deze overgegene, in uzelf bewust in stand te houden, opdat u - wanneer deze contact wil opnemen - daarvan ook bewust zult worden. Ik hoop niet, dat u het mij kwalijk noemt; dit is misschien een beetje een lesje.

❖ *Mag ik in aansluiting hierop nog wat vragen? Als er nu inderdaad voor hem, die is overgegaan, zo'n storing is ontstaan, kan deze dan worden opgeheven door de hulp van een andere geest, of moet deze blijven bestaan?*

U bedoelt dus wanneer een harmonisch contact tijdelijk verbroken schijnt? Als het n.l. een persoonlijk contact is, kan het nooit werkelijk verbroken zijn.

❖ *Nee. Maar als b.v. door terugverlangen of door een verkeerd leven en denken zo'n overgegene eigenlijk een belemmering vindt in zijn voortgang, kan die belemmering dan worden opgeheven?*

Op het ogenblik dat de oorzaak van de belemmering (b.v. in de stof) wordt opgeheven - al is het alleen door een wijziging van de instelling van degene, die probeert zo iemand steeds tot zich te trekken - is ook geestelijk die belasting, dat blok aan het been a.h.w. weg en dan ontstaat weer de normale mogelijkheid van harmonie en contact, terwijl de geest haar eigen weg verder kan gaan.

❖ *Maar als degene, die in de stof is, dat nu niet kan of wil begrijpen, is dan de belemmering voor de overgegene niet op een andere manier te verwijderen?*

Heel eenvoudig; wanneer hij dit voor zichzelf ontkent, wanneer de overgegene weigert om die binding te aanvaarden en zich terug te laten roepen, dan is het ongeveer hetzelfde, als wanneer de voorzitter de stop hier uit de telefoon haalt. Dan kunt u bellen wat u wilt....Begrijpt U? Dus de geest kan er zelf ook iets aan doen. En het kan dus ook zijn, dat als hij geestelijke contacten heeft entiteiten, die zo'n persoon willen helpen of hoger willen brengen, dat die dus zeggen: "Denk erom nu moet je zo en zo handelen, want anders blijf je gebonden." Maar het ligt altijd nog aan je eigen wil, of je dit doet of niet.

❖ *Als het niet de bedoeling is om een overledene troost te willen brengen, maar je hem wel telkens betreft in je eigen leven door hem a.h.w. alles wat je mee maakt door te zenden, kan dat hinderlijk zijn?*

Ja, dat kan onder omstandigheden zelfs hinderlijk zijn. Dat is nu weer net zo hinderlijk als het voor u is, wanneer u elke keer dat u in de brievenbus komt een hele hoop onbelangrijk drukwerk vindt en lang moet zoeken om de ene brief te vinden, die wat waard is. Ik zou u dus de raad willen geven om alle dingen, die nu van minder belang zijn, rustig zelf op te knappen en die overgegene daarin niet te betrekken. Wanneer het in u leeft en het is in u sterk genoeg, dan zal die overgegene door het gedeelde stukje bewustzijn, dat u immers gezamenlijk hebt, toch alles wel weten. En dan hoeft u dus niet bewust allerhande dingen uit te zenden, die eigenlijk overbodig zijn. Ik hoop dat u begrijpt wat ik bedoel.

❖ *Is het zo, dat mensen in hun dagelijks leven met al hun stoffelijke zaken altijd geholpen worden, zoals mensen die tegengehouden worden door een z.g. geest: dit moet je niet doen en dát moet je niet doen? Bestaat dat werkelijk, of is het alleen maar een wensdroom van degene, die dit beleeft?*

Laten we het eens in eenvoudige woorden stellen: Er bestaat geen enkele geest, die vertelt dat u op fauteuil A of fauteuil B moet gaan zitten, wanneer dat regelmatig is. Het kan zijn dat men u waarschuwt, dat het beter is om dit of dat te doen. Maar als dat bij herhaling optreedt, dan zou een geest uw leven gaan leven. Dat wil dus zeggen, dat die geest klaarblijkelijk niet bewust is, want anders zou hij nooit proberen om u de verdienste en de mogelijkheden van uw eigen bewustwording in het leven te ontnemen.

❖ *Een mens moet het dus altijd zelf doen.*

Ja, de mens moet het altijd zelf doen. En dan nog een volgend punt: Als u dus zo'n geest hebt, die u precies vertelt wat u wel en wat u niet moet doen, altijd door, dan is het nog een grote vraag, of dit wel een werkelijke geest is. Want, vrienden - dit is misschien wel de moeite waard om er even op in te gaan - er zijn een hele hoop mensen, die denken dat je een band met de geest nu zo intens kunt hebben, dat ze je vertellen welke weg je moet lopen. Dat is nooit waar! De bewuste, de lichte geest - zelfs al leeft ze nog in een Zomerlandsfeer vol vormen - weet al voldoende om te beseffen: een mens moet zijn eigen leven leven. Een demon kan dat doen. Maar waar ze u dan toe aanzetten, is nooit veel fraais. Het is dikwijls volgens mensen misschien erg braaf, maar het is zo eenzijdig dat u zichzelf en anderen erdoor schaadt. Maar er zijn mensen, die niet de moed hebben om voor zichzelf besluiten te nemen en die dan gaan zeggen: "Ja, maar ik ben toch een keer door de geest geholpen." Dat is waar. Je hebt eens een keer van de geest raad gehad. Nu ga je het elke keer vragen. Zij geeft geen antwoord. Je geeft jezelf antwoord. Op den duur leven die mensen in voortdurende conversatie met hun onderbewustzijn, waardoor ze niet meer in staat zijn als redelijke mensen bewust te zijn en te leven, dwaasheden begaan die ze zelf niet beseffen en verantwoordelijkheden van zich afwijzen, die ze eigenlijk door eigen wezen, denken en handelen op zich hadden moeten nemen en daardoor vaak ten onder gaan. Er bestaat nogmaals uitdrukkelijk geen enkele lichtende geest, die u precies van A tot B tot Z zegt wat u moet doen en wat u moet laten. Dat kan hoogstens een demon zijn, een geest uit het duister, die zich in u uit leeft, die u maakt tot een speelpopje, een marionet. Maar voor uzelf zal het altijd schadelijk zijn. Probeer daarom zelfs niet eens bij onbelangrijke dingen te vragen, of het wel of niet moet. En als u het helemaal niet weet, vraag dan desnoods uw God om hulp, denk zelf na, leg het probleem naast u neer, rust, ontspan u, neem het weer op en zeg: Nu zie ik een uitkomst, nu ga ik dát maar eens proberen. Wanneer u dat doet, kan de geest u bewust en goed helpen. Want dan kan ze u de inspiratie geven die u nodig heeft, zonder u daarbij te dwingen en aan een leibandje mee te nemen. Ik hoop, dat u dit ook wilt beseffen. Het doet mij n.l. vaak pijn, als ik zie dat er mensen zijn, werkelijk heel goede mensen, die door een dergelijk waanzinnig spel - hetzij met duistere krachten, hetzij met eigen onderbewustzijn - de werkelijke betekenis en waarde van hun leven eenvoudig wegwerpen. En dat terwijl er zoveel behoefte is aan mensen, die bewust leven en denken en die het zélf doen. Een dergelijke band met de geest mág een mens niet eens accepteren. Gaat ze daarvan uit, zeg dan voor uzelf: Wanneer de geest mij wil helpen, dan zal ze dit ook doen zonder mijn vragen, of ik A of B moet doen. Ik kies. En als het verkeerd is, dan zal de geest mij wijzen op mijn fout door te zeggen: Het is daar en daarom verkeerd gegaan, doe het de volgende keer beter. Dat is de hulp, die u van de geest kunt verwachten. Maar een geest, aan wie u toestemming moet vragen, voordat u naar de bios gaat, dat is toch wel een beetje erg. Er zijn mensen, die daar niet ver af blijven. Dat is een vorm van ik zou zeggen schizofrenie of een beginvorm van paranoia. Het is een geestesziekte en niet meer normaal. Realiseer u dit. U leeft,

❖ *Waar blijft de intuïtie dan?*

Intuïtie kan zijn: uw eigen sensitiviteit. Dat kan zijn: een onbewust erkennen van zuiver stoffelijke en redelijke factoren, die niet in het redelijk proces zijn opgenomen maar een totaalbeeld opleveren. Dat kan inspiratie zijn van de geest. Maar uw intuïtie zegt ú iets. Dat wil zeggen, dat u nog altijd de keuzemogelijkheid hebt. De intuïtie zal u nooit zeggen, dat u definitief A of B moet doen. Intuïtie zegt u alleen: zo ligt de situatie, dat is de toestand. En dan kunt u aan de hand daarvan zelf uw houding bepalen. Wanneer de geest helpt door inspiratie, dan zult u het vaak intuïtie noemen, inderdaad. Maar te gaan zitten tot je intuïtief eigenlijk weet wat je moet gaan doen, tjonge, tjonge, tjonge, als de intuïtie wegblijft, dan zit u en versteent.

❖ *Maar als je werkelijk geen raad weet, als je wel in jezelf hebt nagegaan: Hoe moet ik daar nu uitkomen? En je weet geen raad. Wat dan? Dan ga je zelf ook een hogere kracht aanroepen.*

Vraagt u het dan niet aan een geest. Gaat u dus niet tegen een bepaalde geest zitten praten - of het nu je lieve man of je lieve vrouw is of iemand anders - en vertel haar: dat heb ik en wat moet ik nu doen? Neemt u me niet kwalijk, dat ik het zo zeg, maar als dat nu zo is en u weet werkelijk geen raad, kunt u dan niet één ogenblik in uzelf zeggen: Ik heb alles gedaan wat mogelijk is, God (of tot wie u ook bidden wilt, of wat u aanvaardt als uw kracht), geeft mij het inzicht en het vermogen om juist te handelen. Zolang ik het niet weet, laat ik het in Uw handen. Dan krijgt u een antwoord. En dat kan dan een intuïtie zijn, die u uit de geest krijgt, inderdaad. Maar als u het dan aan een bepaalde geest vraagt, sluit u in de eerste plaats een

juistere en betere beantwoording van uw vraag uit; in de tweede plaats scheidt u voor uzelf een illusie, waardoor u onderbewust misschien een veel te grote invloed krijgt in uw beslissing; en tenslotte zou u zich daardoor kunnen openstellen voor invloeden van aardgebonden, die in uw problemen een mogelijkheid zien om voor zichzelf plezier te scheppen. U moet me niet kwalijk nemen. De band tussen de mens en de geest is een zo intense, zo grootse en zo belangrijke, dat een misbruik ervan - onverschillig op welke wijze uitermate schadelijk kan zijn voor u; voor de lichtende geest nooit. Voor de duistere geest echter wel, want voor die wordt het vaak een versterking van eigen waan en ten slotte meer lijden. Besef dit goed. De band, die tussen geest en mens bestaat is er één, die veel eeuwig is dan iemand zich kan voorstellen, veel belangrijker, veel groter, veel dieper. Maar het is geen band, die kan worden gebruikt voor orakel. En het is geen band, die je kunt gebruiken om een ander iets te laten opknappen.

Nu weet ik wel, er zijn heus wel geesten, die een antwoord willen geven of die u willen helpen en die u kunnen helpen. En wanneer dat spelenderwijs gaat en het is niet belangrijk, dan heb ik er ook niet zoveel bezwaar tegen. Maar als u het zich tot gewoonte maakt om een bepaalde geest aan te roepen, dan sluit u de rest van het Al buiten uw problemen, buiten uw mogelijkheden. De kosmos heeft meer banden en mogelijkheden dan u ooit hebt gedroomd. Verlies dat niet uit het oog. Zo min als de geestelijke banden, die u bezit met geesten in de sferen en ook met mensen op deze wereld door uzelf volledig en op hun betekenis worden beseft, want daarvoor bent u mens. De geestelijke wereld en de geestelijke krachten liggen te ver van redelijke vermogens en mogelijkheden af om daarop werkelijk te kunnen vertrouwen en daarmee te kunnen werken. Ze zijn deel van uw leven. Laten ze u helpen, onderga ze, vind de sterkte en de kracht daaruit, die ze u kunnen geven, maar verlaag het niet tot een soort speelgoed of een soort raadsel. Al meent u het nog zo goed en al zit u nog zo erg in de puree, heus. Ik geloof, dat er maar één verstandig ding is en dat is:

Leef zo goed je kunt; aanvaard de geestelijke contacten en bindingen, de banden die je krijgt en wees er blij mee; zoek steeds harmonie met datgene, wat je dierbaar is; laat nooit iets, wat goed en mooi in je is geweest, sterven, maar leer het los te maken van je stoffelijk bestaan; en leef jezelf, bid tot je God; dan vind je de grootste en mooiste harmonische mogelijkheden die er bestaan, de meest intense en krachtigste banden die er te bereiken zijn.

Er wordt heel vaak gesproken over kosmische liefde. Kosmische liefde is wat meer dan een relatie van de geest tot de mens of van de mens tot de mens of zo iets. Kosmische liefde wil zeggen: de saamhorigheid van alle dingen binnen de schepping; de kosmische eenheid van alle dingen. De banden, die er bestaan tussen mens en geest, zijn er een deel van, maar een beperkt deel. Degene, die streeft naar bewustwording, naar realisatie van het hoogste, het edelste in zichzelf, het tot uiting brengen van het beste in zijn leven, doet er goed aan zich op die kosmos, die kosmische liefde te oriënteren en dan in vreugde te erkennen: ziet, nu ik goed moet streven, nu ik probeer juist te leven (dat wil niet altijd zeggen: goed volgens menselijk oordeel overigens, maar dat wil zeggen: juist in harmonie met al het hoogste, dat je in jezelf erkent), die kan zeggen: Vreemd, nu vind ik ineens alles veel dichterbij. Ik voel geestelijke krachten dichtbij me, ik erken dat degenen, die me dierbaar zijn, plotseling dichtbij me zijn. En ga dan niet zeggen: Nu is dit mijn wereld. Blijf in die kosmische gedachte, die kosmische harmonie. Dan alleen kunt u wat bereiken.

Geloof me, wij moeten één-zijn, inderdaad. Maar dan één in God en niet met uitsluiting van de rest van het Al. Maar wanneer wij streven naar de grote eenheid, dan zullen we elke kleinere mogelijkheid tot het realiseren van banden, het vinden van contacten zeker op onze weg vinden, al streven wij steeds naar dat ene doel.

Ik hoop, dat u me niet kwalijk neemt, dat ik dit er nog even aan heb toegevoegd. En ik heb - naar ik hoop - hiermede ook geen mens pijn gedaan. Het is wel eens nodig. Dan wil ik u als slotwoord graag nog even dit zeggen:

Er is altijd, waar u ook bent, rond u een onmetelijk aantal werelden. De harmonieën, die tussen uw wezen en andere wezens bestaan, zijn niets anders dan banden met die andere werelden. En zolang je die werelden niet kent, moet je in je eigen wereld leven. Er zal een ogenblik komen, dat werkelijk alle scheiding wegvalt, dat we weten: nu zijn we werkelijk in alle werelden gelijk thuis. Maar die tijd is nog niet gekomen; voor de mens niet en voor de

geest niet. Laat ons dan proberen zo eenvoudig en zo kinderlijk mogelijk, zo flauw mogelijk desnoods, als u het zo wilt zeggen; eenvoudige waarheid te begrijpen.

Er zijn banden tussen u in de stof en ons in de geest. Banden, die voortkomen uit datgene, wat we eens tezamen meemaakten, uit datgene wat we gezamenlijk nastreefden of dachten, uit al wat ons tot eenheid maakt binnen het scheppingsplan. Deze banden kunnen in uw leven belangrijk zijn. Ze kunnen u veel geven. Maar vraag daarvan niet een verwerkelijking volgens uw stoffelijk denken en volgens uw behoefte om alles nu ook stoffelijk en concreet te verwerkelijken. Leer om in uw stoffelijke wereld te leven volgens eigen juist inzicht, volgens eigen geloof en denken. Leer steeds te handelen met eerlijkheid en betrouwbaarheid jegens anderen. Dan zult u de banden die u hebt met de geest in alle werelden, ervaren als een zegen, als een kracht, die u voortstuwt. Hoedt u er echter voor om in een voortdurend egocentrisch denken, in een voortdurend zelfbeklag, in een voortdurend vertoon van onmacht te zoeken naar een geest, die u leidt, voedt en steunt; die alles doet, wat u eigenlijk zou moeten doen. Want daarmee breekt ge alle edele harmonie, alle edele mogelijkheden en banden voor uzelf af en laat ge alleen een contact ten hoogste met het lagere over. Leef als mens en besef de banden, die in en met u zijn. Laat u dragen door deze krachten, door uw eigen streven te zien als de basis, waarop elke harmonie en samenwerking - onverschillig waarmede - is gebaseerd.

Het meeste heb ik u zo-even al gezegd: Zoek geen meester en zoek geen afgoden. Zoek waarheid. Dan zal in dit zoeken naar waarheid al, want u verbindt met alle werelden, kenbaar zijn. Dan zullen de krachten en mogelijkheden van al die werelden u steunen daar, waar ge zelf streeft. En dan zult ge een inzicht bereiken, dat de mens maakt tot een vrije geest, zelfs wanneer hij in de stof leeft.

En mag ik dan hiermee de bijeenkomst als besloten beschouwen, vrienden. Ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u een goedenavond toe en hoop, dat u misschien iets wijzer bent geworden; in ieder geval iets zekerder in uzelf omtrent de weg, die u zult moeten gaan.